

ה"ט 27213/08/13 - ר ד נגד א ג

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 27213-08-13 ד נ' ג

בפני	כב' השופט יעקב בכר
מבקש	ר ד
נגד	
משיב	א ג

החלטה

רקע וטענות הצדדים

1. בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001 (להלן: החוק להטרדה מאיימת" או "החוק") שהוגשה על ידי המבקש כנגד המשיב אשר הוגשה ביום 15.8.13.
2. המבקש טען כי המשיב נוהג להטריד אותו, לעקוב אחריו, לצעוק עליו ולאיים עליו בהרמת ידיו בתוך המושב ...., מקום מגורי המבקש והמשיב. על יסוד טענות אלו, ניתן ע"י בית משפט זה צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד.
3. ביום 22.8.13 התקיים דיון במעמד הצדדים. המבקש חזר על האמור בבקשה, ובחקירה נגדית השיב: **"ב- 6/8/13 או 8/8/13 ציינתי בבקשה שיצאתי מהשער של המושב ... והמשיב השמיע קולות נגדי ואיומים עם ידיים כלפי מעלה בתנועות מאיימות". והמשיך: "אני רוצה לציין, שב-11/8/13 בנוסף לתנועות המאיימות, הוא צעק בקולי קולות לכיוון שלי "לך"....בסביבות השעה 16:30, הוא הגיע עם רכבו הפרטי לאיזור הבית שלי. אני לא הייתי בבית. הוא היה ליד הבית שלי."**
4. בישיבה ביום 18.11.14 התייצבו הצדדים לדיון וכן מר י צ, עד מטעמו של המשיב.
5. המשיב השיב לטענות המבקש, וטען כי מעולם לא היה לו סכסוך עם המבקש וכי מעולם לא הטריד את המבקש. עוד טען המשיב כי המבקש הגיש נגדו כמה תלונות במשטרה וכולן נסגרו מחוסר אשמה. בחקירתו הנגדית נתן הסבר להימצאותו באיזור מגורי המבקש.
6. מר צ י העיד מטעמו של המשיב וטען כי לגבי האירוע של 6.8 או 8.8 לא זכור לו אם ראה דבר כזה. עוד העיד כי בזמן שהיה עם המשיב לא ראה אם הוא צעק או איים על מישהו.

7. שני הצדדים טענו כי קיים סכסוך כספי ביניהם. וכי יש להם סבתא משותפת אשר התגוררה אצל המשיב ואח"כ עברה להתגורר אצל המבקש.

8. בסיכומיו בכתב טען המבקש כי הוא מוטרד מהמשיב והמשיב עוקב אחריו ומהווה איום עליו.

9. המשיב טען בסיכומיו כי המבקש לא הביא כל ראיה לכך כי הוא עוקב אחריו ו/או מגביל את חופש תנועתו, הוא טען כי מדובר בבקשת סרק, ניצול לרעה של הליך בניסיון נוסף לפגוע במשיב, בפרנסתו, בעסקיו ובשמו הטוב.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית.

צו למניעת הטרדה מאיימת, יש ליתן במשורה, שכן, מדובר בהליך מיוחד וייחודי, גם מבחינה פרוצדוראלית וגם מבחינת הסעדים שניתן לקבל במסגרתו.

סעיף 2 לחוק מגדיר מהי הטרדה מאיימת בזו הלשון:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו, או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) מבלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת.

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) פגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו.

(ג) לעניין חוק זה אחת היא אם המעשים המפורטים בסעיפים קטנים (א) או

(ד) נעשו כלפי האדם או כלפי אדם אחר הקרוב לו, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין."

בדברי ההסבר לחוק צויין:

"מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים כל אחד בפני

עצמו עבירה פלילית עם זאת, גם הטרדה ואיומים מרומזים משתמעים

בעקיפין שאינם עולים כדי עבירה פלילית עלולים ליצור כמכלול הטרדה מאיימת."

בסעיף 2 (א) לחוק נקבע, כי יש להניח כי המטריד ישוב להטריד ויפגע בשלוות חייו או בפרטיותו, או בחירותו של אדם אחר.

המבחן אינו מבחן סובייקטיבי, אלא מבחן אובייקטיבי ובסעיף קטן 2 (ב) לחוק, נתן המחוקק דוגמאות להטרדה מאיימת (ראה בש"א 170662/07 אלוני סדובניק רוני נ' הלפרין אפרים, [פורסם בנבו], מפי כבי השופט יעקב שיינמן).

החוק הינו חלק ממערך החקיקה הכללית במדינת ישראל, הבאה למנוע ולעצור ככל האפשר, התנהגות אלימה בחברה הישראלית, תוך הקפדה ושמירה על כבוד האדם וחירותו ויישום העקרונות והיסודות שנקבעו בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, בחוק הגנת הפרטיות תשמ"א-1981, בחוק איסור לשון הרע התשכ"ה - 1965, בחוק למניעת אלימות במשפחה תשנ"א - 1991 ובחוק העונשין תשל"ז - 1977.

ההטרדה כמשמעותה בחוק למניעת הטרדה מאימת, הינה פגיעה בכל דרך שהיא באורח חייו ובשלוות חייו של האחר, בין אם הדבר נעשה במישרין ובין אם הדבר נעשה בעקיפין ומשמעות המילה "מאיימת", משמעה שהיא צופה פני עתיד, דהיינו, כי המטריד יחזור על מעשיו ולא דווקא במשמעות מילולית הרגילה של איום.

בצד הרצון לשמור על אינטרס המוטריד בעתיד יש - גם באותה מידה - חובה לשמור שזכות לגיטימית של המשיב- החשוד כמטריד, לא תיפגע ותיעלם תחת מטרידת הרצון להגן ולסוכך על המוטריד.

וכך פסק כבוד השופט דרורי בבר"ע (י-ם) 179/04 נס שובל נ' מרים ניסים, [פורסם בנבו] תק-מח 2004(3), 2651:

“יודגש כי חוק מניעת הטרדה מאימת, נחקק לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ויש בו הגבלה לא מעטה על חירות האדם, אשר מבקש הצו רוצה להגבילו. מן הראוי כי הפעלת חוק מניעת הטרדה מאיימת, אשר נתונה לסמכותו של בית משפט השלום, תיעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תוגשם תכליתו ומטרתו, המגולמת בשמן בסעיף 1 שבו... ומצד שני, יש להיזהר שלא להיסחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה.”

כשביהמ"ש בוחן, האם יש מקום לעשות שימוש וליתן את אחד הצווים מכוח החוק למניעת הטרדה מאימת, עליו לזכור, כי לנוכח זכותו של הנפגע, קיימת זכותו של הפוגע לפי הדין, ונדרש איזון בין הזכויות.

האיזון החוקתי משקף את התפיסה כי כל עוד מתייחסים לשיח הזכויות, המדובר בזכויות יחסיות באופיין, כאשר כל זכות יוצרת איזון עדין בין הערכים המתנגשים, ולפיכך, בבואי לשקול מתן צו על פי חוק למניעת הטרדה, שומה עלי, לבחון כל מקרה ומקרה לגופו, וברור שיש לעשות אבחנה בין המקרים הקלים יותר להכרעה- במקום בו מדובר למשל על מעשים פליליים מובהקים וברורים, איומים פיזיים או התבטאויות גסות המופצות או המוטחות כנגד אדם, לבין אותם המקרים, שאמנם קיים סיכון אך הוא רחוק מפגיעה בפרטיותו או שלמות גופו ונפשו של האדם.

פס"ד חשוב בסוגיית הטרדה מאיימת, ציין כב' השופט דנציגר ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו):

“צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות אדם ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחירות ולאוטונומיה.”

מן הכלל אל הפרט

משכך ולאור האמור לעיל החלטתי לדחות את הבקשה, שכן:

1. לא שוכנעתי, בראיות מספיקות שנשקפת סכנה לחייו או לרכושו של המבקש שמצדיק הוצאת הצווים המבוקשים. בעולם טכנולוגי מתקדם כשלנו ניתן בקלות רבה (אפילו במכשירים סלולאריים פשוטים) לתעד ע"י צילום או הקלטה כל הטרדה או פגיעה כך שבפני ביהמ"ש יעמדו יותר ממילתה של זו כנגד מילתו של זה.

2. אין לו לדיין אלא את אשר רואות עיניו וליבו נכון עמו נוכח התנהגותם של הצדדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט.

כך, דשתי ודנתי בטענות המבקש התרשמתי מעדויות הצדדים ולא אוכל לומר שעדיפה בעיניי טענותיו של זה על טענות המשיב. לא הוכח בפניי כי המשיב התנהג או ביצע תנועה שיש לראות בה איום כלפי המבקש. העד מר י אשר נכח באותו יום העיד בפניי וציין כי לא ראה כל התנהגות מצד המשיב "**בזמן שהייתי עם א, לא ראיתי אם הוא צעק או איים על מישהו**". כמו כן לא הוכח ולא הובאו ראיות מספקות כי המשיב עוקב או מגביל את חופש התנועה של המבקש בכל דרך שהיא, דבר אשר יביא להיעתר לבקשה.

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, מצאתי לנכון לדחות את הבקשה. לאחר היסוס רב, החלטתי לא לחייב את המבקש בהוצאות הליך זה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ד, 17 יוני 2014, בהעדר הצדדים.